

Οικονόμου Μαρίνου Κωνσταντίνου, **Η θεραπεία του δούλου του εκατοντάρχου**

Ένα από τα πολλά θαύματα του Κυρίου μας, είναι και η θεραπεία του δούλου ενός **Ρωμαίου Εκατοντάρχου**.

Ο Κύριος μπαίνοντας στην **Καπερναούμ**, την παραθαλάσσια πόλη που πολύ αγαπούσε και πολλές φορές επισκεπτόταν, τον πλησίασε ένας Ρωμαίος στρατιωτικός, Εκατοντάρχος, και ζήτησε να κάνει καλά τον δούλο του. Ο Εκατοντάρχος ήταν Ρωμαίος και, συνεπώς, ειδωλολάτρης στην πίστη. Πίστευε στα άψυχα είδωλα. Όμως, βλέπουμε να καταφεύγει στον Κύριο και να ζητά την ιατρική δύναμή Του. Για να το κάνει αυτό, σημαίνει ότι δεν ήταν μια λύση ανάγκης, αλλά μια κίνηση πίστης. Γιατί, αν ήταν μια κίνηση ανάγκης, δεν θα τολμούσε να ρεζιλευτεί στα μάτια πρώτα των στρατιωτών του και κατόπιν και μπροστά στους Ιουδαίους. Άλλωστε, ο ίδιος ο Κύριος το βεβαιώνει στη συνέχεια της διήγησης του Ευαγγελίου, ότι τέτοια πίστη δεν βρήκε σ' όλο το Ισραήλ. Άρα, η πίστη του στον Κύριο ως Θεό, τον σπρώχνει να ζητήσει τη θεραπεία του δούλου του.

Η πίστη αγαπητοί μου! Αυτή που μετακινεί βουνά και κάνει θαύματα. Αυτή μας χρειάζεται, σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Αυτήν προσπαθούσε να αναστήσει ο Κύριος στο Ισραήλ με τα θαύματα και τη διδασκαλία Του. Ναι, προσπαθούσε να την αναστήσει, γιατί είχε πεθάνει, είχε νεκρωθεί. Μας κάνει εντύπωση, ότι ο Κύριος με τη θεϊκή σοφία Του, επισημαίνει ότι την πίστη που είχε ο Εκατοντάρχος δεν την είχαν οι Ιουδαίοι, που έπρεπε να την έχουν. Γιατί εκείνος γεννήθηκε ειδωλολάτρης ενώ εκείνοι μεγάλωσαν μέσα στον περιούσιο λαό του Θεού. Αυτών οι πατέρες τους ελευθερώθηκαν από τους Αιγυπτίους μέσω του Μωυσή. Σ' αυτούς ο Θεός έδωσε τις πλάκες με τις δέκα εντολές. Σ' αυτούς ο Θεός χάρισε τη γη της επαγγελίας. Οι Προφήτες πριν τον Χριστό, Αυτόν κήρυτταν, τον Υιό του Θεού που θα έλθει. Όμως, η καρδιά τους τόσο είχε πετρωθεί και απομακρυνθεί από τον αληθινό Θεό, που και τους Προφήτες προ Χριστού καταδίωξαν και σκότωσαν, αλλά και τον ίδιο τον Κύριο δεν αναγνώρισαν, όταν ήλθε κοντά τους.

Πραγματικά εκπλήττεται κανείς σε ποιο πνευματικό κατάντημα μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος. Γιατί να ξεχνά τόσο εύκολα; Γιατί να γίνεται αχάριστος σ' Αυτόν που τον ευεργέτησε; Ενώ έφαγε το μάννα στην έρημο, κατόπιν δεν αναγνώριζε Αυτόν που τον έθρεψε. Η ιστορία, όμως, επαναλαμβάνεται και τη θέση των Ιουδαίων πήραν οι χριστιανοί. Μήπως κι εμείς ως χριστιανοί συμπεριφερόμαστε ανάλογα στις ευεργεσίες του Θεού; Μήπως λησμονήσαμε το παρελθόν μας και την κολυμβήθρα από την οποία βγήκαμε; Ουαί κι αλίμονο αν φθάσουμε κι εμείς στο κατάντημα των Ιουδαίων.

Μακριά από ιδέες ότι ο Θεός είναι δικός μας. Ή ότι ο Θεός θα μας προστατεύσει, γιατί στην ταυτότητά μας γράφει χριστιανός. Χριστιανός κατ' όνομα δεν υπάρχει. Αν η καρδιά μου έχει μέσα Χριστό, τότε δικαιούμαι να λέγομαι χριστιανός. Αν όχι, τότε ας τρέξω να τη γεμίσω με Χριστό. Η Εκκλησία είναι ανοικτή για όλους.

Ο Θεός είναι πατέρας όλων των ανθρώπων. Δεν κάνει διακρίσεις. Όλους τους αγαπά και όλους τους περιμένει να πάνε κοντά Του. Αυτοί που ανήκουν στη δική του μάνδρα θα πρέπει να προσέχουν να είναι αληθινοί. Τα άλλα τα παιδιά Του, που είναι έξω από τη μάνδρα, «*ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς ἀλλῆς ταύτης*» (Ιω. 10,16), είναι κι αυτά καλεσμένα στη Βασιλεία Του. Ένα τέτοιο παιδί ήταν και ο Εκατόνταρχος, που πίστεψε και μπήκε στη μάνδρα του Χριστού. Ευλογημένοι όσοι θα πιστέψουν και θα κληρονομήσουν τη Βασιλεία Του. Αλίμονο όσοι θα μείνουν έξω «*ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων*» (Ματθ. 8,12).

Η πίστη πάντα προϋποθέτει ταπείνωση. Ο Εκατόνταρχος ήταν ταπεινός. Αυτό φαίνεται όταν στην προθυμία του Κυρίου να πάει στο σπίτι του για τη θεραπεία, εκείνος απαντά ότι «*οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς*» (Ματθ. 8,8). «Κύριε!», του φωνάζει, «δεν είμαι άξιός, να έλθεις στο σπίτι μου». Αυτό χρειάζεται ο κάθε άνθρωπος. Μπροστά στο μεγαλείο του Θεού να συναισθάνεται τη μηδαμινότητά του. Και το παίρνει ο μέγας ερμηνευτής των γραφών, Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, και γράφει ευχές προ της θείας Κοινωνίας, βάζοντας τα λόγια αυτά του Εκατόνταρχου. Και γίνονται τα λόγια ενός πιστού ειδωλολάτρη, λόγια προσευχής κάθε πιστού πριν τη Θεία Κοινωνία. Γιατί τίποτε καλύτερο δεν αποτελεί προετοιμασία, για να κοινωνήσουμε, παρά το να ομολογήσουμε στον Θεό ότι είμαστε άνάξιοι να Τον κοινωνήσουμε. Γι' αυτό και η μεγάλη ταπείνωση του Εκατόνταρχου έχει ως αποτέλεσμα την άμεση θεραπεία του δούλου του.

Ταπείνωση και πίστη! Αυτά τα δύο μας χρειάζονται, σύμφωνα με το παράδειγμα του Εκατόνταρχου στην πιο πάνω θεραπεία του Κυρίου. Αυτός ήταν και ο σκοπός για τον οποίο θαυματουργούσε ο Κύριος. Για να μας βοηθήσει να σηκωθούμε από τα χαμηλά που μας έριξε η υπερηφάνειά μας. Ας προσευχόμαστε, λοιπόν, γι' αυτό!!!